

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבונו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת קרח

כו' סיון תשפ"ב 1134

זמני השבת

שבת מברכין: המולד יהיה ביום רביעי
 בשעה 6:48 ו-3 חלקים

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	7:13	7:23	7:28	7:31
מוצאי שבת	8:31	8:33	8:35	8:31
רבנו תם	9:16	9:18	9:21	9:15

הילולא דצדיקיא

כו. התנא יונתן בן עוזיאל

כו. רבי רפאל בן רובי מח"ס 'דרך המלך'

כו. רבי חנניה בן תרדיון מעשרה הרוגי מלכות

כו. רבי מאיר אייזנשטאדט בעל 'פנים מאירות'

כח. רבי שמשון אהרן פולנסקי הרב מטעפליק

כח. רבי אברהם אדאדי מח"ס 'ויקרא אברהם'

כט. רבי שלמה זנה מח"ס 'שלמי תודה'

כט. רבי יהושע פיטוסי, ראב"ד צפת

ל. רבי יום טוב ידיד הלוי מחכמי ארם צובא

ל. רבי שלמה קלוגר מח"ס 'האלף לך שלמה'

א. יוסף הצדיק

א. רבי צבי דידי, מח"ס 'ארץ צבי'

ב. רבי יוסף בן וואלד מח"ס 'שמו יוסף'

ב. רבי נחמן מהורדנאק תלמיד הבעש"ט

יהודי ויהודי יש בו אחריות לשאר נשמותיהם של ישראל. זהו שאומרים בברכות השחר "א-להי נשמה שנתת בי טהורה היא". המילה "בי" עולה בגימטריא י"ב שבטים, דהיינו שכל יהודי מברך על נשמתו ואומר בקומו משנתו - כי בתוך הנשמה שלו כלולים יחדיו כל י"ב שבטי ישראל.

וכשם שמשנה רבנו שקול היה כנגד כל ישראל, כך כל נשמה ונשמה של יהודי. ואם כך בוודאי שכל אדם בקומו משנתו, אם רק יחשוב ויתבונן בדברים נשגבים אלו הרי מיד תתעורר נשמתו ותתלהב מגודל הזכיה שנפלה בחלקו. ומאיך יבין את האחריות הרובצת עליו לתקן מעשיו וליישר אורחותיו כי ממנו ילמדו כולם וכך יעשו.

מכאן יבין האדם עד כמה חובתו מרובה להתחזק בתורה ובמצוות, כי השפעתו גדולה הן על באי עולם להיטיב דרכיהם, והן על הברכה והשפע היורדים לעולם. זה שאומר המדרש (קהלת רבה ז') בשעה שברא הקב"ה את האדם הראשון, נטלו והחזירו על כל אילני גן עדן. אמר לו, ראה מעשי כמה נאים ומשובחים הם, וכל מה שבראתי בשבילך בראתי. תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי, עד כאן.

אתה הראת לדעת, כי הקב"ה מצווה לאדם ואומר לו כי הוא אחראי על הבריאה כולה, ואם חטא והירבה פשע הרי שהחריב את העולם, כי כל צינורות השפע קשורים ומושפעים מכח מעשה האדם הן לטוב הן למוטב. וכך נאמר במשנה (אבות א, יד) "אם אין אני לי מי לי וכשאני לעצמי מה אני" פירושו של דבר שחייב האדם לתקן וליישר דרכיו ולהרגיש בתוך תוכו שאם הוא לא יעשה זאת אין מי שיעשה זאת עבורו.

וממשיך התנא ואומר "וכשאני לעצמי מה אני". ופירושו - אם חשב האדם שהוא אחראי רק על עצמו והינו אדם פרטי מבחינת מעשיו, הרי "מה אני" אינו שווה מאומה אם חשב כך. כי על כל אדם לדעת שכל נשמות ישראל כלולים בו, ובאמת שאינו שייך לעצמו בלבד, אלא לכלל ישראל ואחריות רובצת עליו, לכן ייתן דעתו להתעורר ולהתחזק בעבודת ה'.

וכך מספרים על הגאון מוילנא זצוק"ל, שבהיותו ילד קטן ישב במוצאי יום הכיפורים לבדו בבית המדרש והגה בתורה במשך כל הלילה. ויהי בבוקר והנה פגש בו אביו כשהוא שקוע בלימודו, ואכן זכה לסיים באותו לילה שתי מסכתות - זבחים ומנחות. כששאל אותו אביו "מה ראית לעשות זאת?" ענה אליו הקטן בענוות חן "במוצאי יום הכיפורים כולם עסוקים אם באכילה ואם בבניית הסוכה, וכך יוצא שיש חסרון גדול בלימוד התורה. וכידוע שהעולם מתקיים רק על עסק התורה, אם כן מי יגן על העולם?! לכן ישבתי ועסקתי בתורה כדי שתהיה הגנה מספקת ושמירה על כל באי העולם..."

משביר לרדוד גודל האחריות המוטלת על היחיד

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א)

כותב רש"י - לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה, וזה שתרגם אונקלוס "ואיתפלג" נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת.

הנה ידוע שנשמתו של כל יהודי כוללת בתוכה את שאר נשמותיהם של עם ישראל, כי כולם כלולים משורש אחד ובחיבור אחד. והשפעת היחיד גדולה ועצומה על הציבור בכללו, ובפרט בני התורה היושבים ועוסקים בתורה ה' והוגים בה - הרי שאחריות גדולה מוטלת על כתפיהם, כי שאר עם ישראל באשר הם מקושרים ומחויבים עמם. ועל ידי עמל התורה יש בכוחם להשפיע השפעה רוחנית כבירה על שאר המון העם להתחזק גם בתורה ובמצוות.

כיום יש באחת מישיבותינו הקדושות אנשים בעלי תשובה שהיו קודם לכן ריקים מכל תוכן רוחני, אוכלי נבילות וטריפות ומחללי שבת, ללא תורה וללא מצוות. והנה עתה ברוך ה' נתחזקו ונתעלו והינם שומרי תורה ומצוות ומדקדקים בקלה כבחמורה, וכיצד זכו להעפיל לדרגת תשובה שכזו ולשנות את דרכיהם לטובה? בוודאי בזכות אותם בני התורה העמלים בתורה, אשר תורתם משפיעה גם על כלל המון העם הפשוטים, כי נשמתם קשורה עמם בקשר הדוק - קשר בל ינתק. וכמו שאמרו חז"ל אורייתא וקודשא בריך הוא וישראל, חד הוא.

וזו הייתה צרתו של קרח, על אף שהיה מנושאי הארון והיה נביא, אולם מאחר ולקח עצמו לצד אחד והוציא עצמו מן הכלל, הרי שכבר נשמתו אינה כלולה בתוך הכלל והוא הסייג ממנו את אחריות הכלל, וכך נמצא שזכות הכלל לא עמדה לו, ולכן נעקר מן העולם והפסיד את עולמו.

זה שאמרו חז"ל (שיר השירים רבה א, טד) משה שקול כנגד כל ישראל. דהיינו בתוך נשמתו של משה רבינו כלולים כל נשמותיהם של ישראל ואחריות עצומה הייתה רובצת על כתפיו כדי להשפיע לטובה על כל נשמה ונשמה. לכן החזיק משה רבנו ע"ה במידת הענוה עד למאוד, כי אילולי היה ענוותן, ודאי שרק מעצם המחשבה כי בכוחו להשפיע על כלל ישראל- הייתה נכנסת גאוה לליבו. על כן משה רבינו ע"ה השתיל להתבונן והבין כי אדרבה אחריות גדולה וחובה קדושה מוטלת על כתפיו, וכגודל הזכות כך גודל החובה כי השפעתו מוסבת על כל ישראל. לעומת זאת - קרח היה עשיר מופלג, והתגאה בעושרו. וכך הגאוה העבירה אותו על דעתו, לכן ביקש גדולה לעצמו ולא הבין כי זוהי אחריות גדולה להיטיב דרכיו וכך להשפיע לטובה על הכלל ומידת הגאוה היא שהיתה בעוכריו להוציא מן הכלל ולהתפלג מן עם ישראל.

ולאו דווקא במשה רבנו ע"ה כלולים נשמות ישראל, אלא בכל

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

על מה צחק הרב שטיינמן זצ"ל?

פרשת קורח נדרשת יפה, ואמרו הדרשנים שלמרבה הצער עד עצם היום מתגלעות מריבות בכל אתר ואתר. ובאמת כיצד זוכים לדרוש את פרשת קורח ולמוד ממנה מוסר השכל?

בספר 'כל משאלותיך' מצוטטות שיחות מרתקות של הגאון רבי אליהו מן, עם מרן הגר"ח קנייבסקי זצ"ל. וכפי שהוא מעיד "רבינו מבכה ומצטער על מריבות שמתייצבות בפתחי בתי ישראל, ודמעותיו על לחיו כאשר שומע את צערם. והוא גם מורה על מי לוותר, ומתי לוותר".

לא יודעים היום כיצד להתנהג. צריך לוותר ולוותר. בדרך כלל החיכוך בא על דברי שטות. לאשה קשה יותר לוותר, ועל הבעל מוטל לוותר! הכל מתחיל ממה שאמרה איזו מילה שפגעה בו וכדו'. בן תורה צריך לדעת לוותר!

במדרש רבה (נשא פרשה ט, ב) על הפסוק "איש איש כי תשטה אשתו" אומר המדרש: "לימדה אותך התורה שתהא וותרן בתוך ביתך, נשפך היין והתרן וכו', וכן שמנך וכו', נקרה כסותך וכו', אבל אם שמעת דבר על אשתך - קום כגבר, למה שגבר את". ומפורש במדרש שבכל מה שנוגע לגשמיות - עליו לוותר, ומה שנוגע לרוחניות - צריך שתהיה איש!

אמרתי, כך מספר הרב מן, לרבינו: מרן הגרא"ל שטיינמן אמר לי, כי בהיותו בחו"ל, זקן אחד בן שמונים ביקש ממנו ברכה, ושאלו על מה תבקש ברכה, ענהו: 'על שלום בית'. אמר לו הרב שטיינמן בתמימה: 'כזה זקן ועדיין לא למדת כיצד להתנהג עם אשתך?' וכשהרב שטיינמן סיפר לי זאת - צחק מאד...

ואמר על כך רבי חיים זצ"ל כי בספר 'אורחות צדיקים' כתוב שכמו שאדם מתנהג בן 8, כך יתנהג בהיותו בן 80. טבע קשה לשנות.

המש"ך רבינו וציין זהירות נוספת בענין השלום: "היה ויכוח בין מנוח ואשתו, הוא אמר כי היא עקרה - ולכן אין להם ילדים, והיא אמרה שהוא עקר, והיתה ביניהם מחלוקת. המלאך בא לשים שלום ביניהם - ולהודיע לה כי היא עקרה, ולכן דיבר עמה ואמר לה 'הנה נא את עקרה' ולכן אמר 'נא' בלשון בקשה, כמי שאומר אל נא תריבי עם בעלך, תדעי שאת העקרה..."

"ופסוק זה בא ללמד אותנו, כי הרוצה להשלים בין בעלי מחלוקת, לא יבוא אל הזכאי לומר לו אתה הצודק, שאילו היה בא המלאך למנוח, אדרבה, היה מרבה את המחלוקת, שהיה טוען אח"כ לעומתה 'ראי שגם המלאך אומר כמותי' - רק יבוא אל החייב ויסביר לו כי אינו צודק, ושיודה לזכאי, ועל ידי כך יבוא השלום ביניהם.

וכך היה מעשה אצל מרן החזון איש זצ"ל, שהייתה מחלוקת גדולה ומרן זצ"ל סבר כצד אחד שהוא הצודק, ושלה להודיע לההוא שאינו צודק - שהוא אינו צודק, ולא שלח להודיע לצודק את צדקתו".

ועוד שאל הרב מן: בני כמה היו מנוח ואשתו?

"מסתמא מבוגרים. וכבר אמרנו כי כתוב שאיך שמתנהג בגיל 8, כך יתנהג בן 80, אבל עם תורה אפשר לשנות ולהשתנות בזמן קצר".

עוד אמר רבינו: "ותאמר לו אשתו לו 'חפץ ה' וגו', ובחז"ל אמרו שמנוח היה עם הארץ שלא הבין את מה שהיא הבינה, וצריך ברור לשם מה כתב הנביא את הפרט הזה שהוא היה עם הארץ? 'והתשובה: ללמדנו שאדם צריך להיזהר בדיבורו אפילו עם אשתו. אילו ידע מנוח שזה ייכתב לדורות כמה היה נזהר מלדבר..."

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

כך מוכיחים

קיום מצוות התוכחה דורש סוף מעשה במחשבה תחילה. כלומר ברור העובדות לאשורן, בחירת המוכיח, הכרת אישיות נשוא התוכחה תכונותיו ואופיו, כדי לבחור את הדרך הנכונה להעברת מסר התוכחה.

וראשית לכל היא הדוגמא האישית, המסר העוצמתי, אשר בכוחו להשפיע לפעמים אפילו יותר מאלף מילים.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד
חנניה פינטו שליט"א

בן זכר יולד לנו

מעשה מופלא אודות צפייתו של כ"ק אבא למרחוק, היה בהיותי ילד כבן שש שנים, באותה תקופה היינו ששה ילדים בבית. אחי ואחותי הגדולים ממני, אני ושלושת אחיותי שנולדו אחריי.

במשך השנים בני המשפחה היו הננים להקניט אותי ולומר לי "מזלך גרם לך שתיוולדנה אחריך שלוש בנות", ודבריהם אלו היו מצערים אותי וגורמים לי עגמת נפש מרובה.

בצר לי הייתי עולה לקברו של סבי, רבי חיים פינטו זיע"א ומבקש רחמי שמים שהסובבים יפסיקו לבזות אותי בדברים אלו, והייתי מוסיף ומתחנן: "יהי רצון שהילד הבא שיצטרף למשפחתנו יהא בן זכר ולא נקבה".

בשנים האחרונות, כאשר אנשים מגיעים ל"ע לכדי צער או ייאוש, לא פעם הם סובלים ושותקים, ויש מביניהם שאף מאבדים עצמם לדעת. אולם בביתנו קיבלנו חינוך יהודי טהור, שבכל עת צרה וצוקה - יש להתפלל לקב"ה ולבקש ממנו שיושיע אותנו מצרותינו. הנה, כבר בהיותי ילד קטן היה ברור לי כי פתרון העניין שטורד אותי ומציק לי - הוא רק על ידי תפילות לקב"ה שהוא כל יכול.

כ"ק אבא זיע"א שידע על הצער הרב שדברי הסובבים גורמים לי, היה מדבר איתי על כך לא פעם ואומר לי: "מה לך מצטער על הבלים שכאלו? הרי אין בדברים אלו מאום!" ועוד היה מוסיף ואומר: "הסר דאגה מלבך, בעזרת ה' בן זכר יולד לנו ולא נקבה".

דבריו של אבא זיע"א התקיימו במלואם. לאחר תקופה הצטרף למשפחתנו אחי, רבי אברהם שליט"א וגאל אותי מהקנטות הסובבים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר שמואל"

(שמואל א; יא.יב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר שהעם דורש משמואל הנביא שימנה עליהם מלך, ובפרשה מסופר שקורח מורד במשה ומבקש שררה. וכמו כן בהפטרה מסופר על שמואל שאמר: "את שור מי לקחתי", שהוא מענין הפרשה שבה אומר משה רבינו: "לא חמור אחד מהם נשאתי".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הגאווה והגדולה לחי העולמים

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א)

לא לחינם פרשת קרח נכתבה בתורה בין פרשת ציצית לבין פרשת חקת.

בפרשת ציצית נאמר (במדבר טו, לט) "וראיתם אתם וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם" ובפרשת חקת נאמר (במדבר יט, ב-יד) "זאת חקת התורה... אדם כי ימות באהל". ודרשו חז"ל (ברכות סג, ב) אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה.

ואלו הם שני תנאים הכרחיים ויסודיים כדי לזכות לכתרה של תורה, ראשית - "וראיתם אותה" לראות את הקב"ה להכיר את גדולתו, לדעת אותו ולזכור את כל מצוותיו וזאת על ידי התבוננות בפתיל תכלת שבציצית וכמו שאמרו חז"ל (חולין פט, א) "התכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לאבן ספיר, ואבן ספיר דומה לכסא הכבוד", עד כאן.

הרי לנו כי כשאדם מסתכל בציצית הוא נזכר בגדולת ה' יתברך היושב על כסא הכבוד, וכך זוכר גם את מצוותיו. אולם אין די בכך, כי הנה מעשה שבכל יום הוא, היות ובני אדם רואים את הציצית ואינם חשים שראייה זו פועלת ומשפיעה עליהם, אם כך היכן היא ההבטחה "וזכרתם את כל מצוות ה'" על כן באה פרשת חקת ומצריכה עוד תנאי בקבלת התורה והוא "אדם כי ימות באהל". חובת האדם להמית עצמו למען התורה ולהמעיט עצמו לפניו, ולשעבד את כל רצונותיו ואת כל שאיפותיו לכבודה של תורה. וצריך הוא להכיר את מיעוט ערכו כלפיה ולנהוג בענווה יתירה לפניו.

ואלו שני תנאים המחברים יחדיו. אמנם מצות ציצית מלמדת אותו לזכור את גדולת ה' יתברך ולהכיר את רוממותו, אך מאידך צריך האדם לדעת להכיר גם את מיעוט ערכו ולבטל את כל מידותיו המגוננות לכבודה של תורה. כי אם אמנם יכיר את גדולת ה' יתברך אולם תתנשא הגאווה בליבו ויחשיב עצמו למכובד, הרי בודאי שלא ירצה לזכור ולקיים את מצות ה'.

לכן בד בבד עם הכרת רוממות השכינה, חובת האדם להשפיל ברך ולהמעיט את ערכו לפני התורה ולומדיה.

א. לא יכנס לשבת כשביתו אינו נקי ומסודר כראוי, על כן מכבוד שבת ינקוה וישטפהו כהוגן. ויפנה את קורי העכביש, ויש בזה גם סגולה לשלום בית.

ב. יציע מפה יפה על השלחן למשך כל השבת. ואף אם בימי החול מונחת מפה יפה, יחליפה בשבת למפה אחרת נאה ומשובחת יותר.

ג. מנהג נאה לקנות פרחים ושושנים לכבוד שבת. ויביא כמה סוגי בשמים, כדי לברך עליהם ברכות הריח. ומצוה מן המובחר לברך על הדס משולש. (שבת א לב)

ובגמרא מסכת שבת (לג, ב) מסופר מעשה ברבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו, שלאחר שלוש עשרה שנה שהתחבאו במערה ולמדו תורה, יצאו וראו יהודי זקן בערב שבת שממהר ללכת ובידו שתי אגודות של הדסים. אמרו לו, למה לך אלו? אמר להם, לכבוד שבת. אמרו לו, ולא די לך באגודה אחת? אמר להם, אחת כנגד 'זכור', ואחת כנגד 'שמור'. אמר רבי שמעון בר יוחאי לרבי אלעזר בנו, תראה כמה חביבים המצוות על ישראל.

ד. מכבוד שבת, להיכנס לשבת כשהוא תאב לאכול הסעודה, על כן לא יאכל מדי ביום שישי. ואפילו סעודה שרגיל בה בחול, ימנע לאוכלה משעה תשיעית. [דהיינו שעה תשיעית מתחילת היום, בחורף בערך ב-14:00. ובקיץ בערך ב-16:15].

ה. ברית מילה ובר מצוה שחלו ביום שישי, מותר לערוך את הסעודה כל היום, כיון שהיא סעודת מצוה. וכן מותר לערוך סעודת פדיון הבן [אפילו דחוי], אך מן הראוי להקדים הסעודה לשעות הבוקר ככל האפשר. ואולם, סעודת סיום מסכת, אף אם סיימוה ביום שישי, נכון לדחות את הסעודה לאחר השבת.

ו. סעודת שידוכין שיש עושים בסיום כתיבת הסכם התנאים בין הורי החתן להורי הכלה, מותר לעשותה ביום שישי, מאחר שאין שם שמחה גדולה, ואין מרבים בסעודה כל כך.

ז. מצוה בערב שבת לטעום מהתבשילים של שבת, כדי לברר שהם מתוקנים כראוי לכבוד שבת המלכה. וכל הטועם, מאריכים לו ימיו ושנותיו.

ח. אם שערות ראשו ארוכות, מצוה שיתפר ביום שישי, ואפילו אחר חצות היום. ואם לא מתאפשר לו ביום שישי, יסתפר קודם לכן בליל שישי או ביום חמישי.

ט. יגזוז ציפורניו בערב שבת. ומותר לגזוזן ביום חמישי, אף שמתחילות לגדול כעבור ג' ימים בשבת. ויזהר שלא יזרקן בארץ, אלא ישליכן לבית הכסא.

הידודי הפרשה

חידודים לפרשת קרח

- 1 כיצד נזכרים במצוות ה' בראיית הציצית?
- 2 איזה מסר עוצמתי עדיף במצוות התוכחה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נוסת הגדולה

הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל

משירי דור דעה היה הגאון רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל, בעיר ואם וולוז'ין שבליטא. בצעירותו למד בישיבת 'רמייסל' בוילנא אצל הרב שלמה היימן וב'אם הישיבות' ישיבת וולוז'ין.

על אותה תקופה סיפר לימים "כשנסעתי לקראת חג הפסח מהישיבה הביתה, הייתי נוסע בעגלה, הכבישים של אז היו עשויים מאבנים בולטים, גלגלי העגלה היו משל ברזל, והנסיעה התארכה שעות ארוכות, כשהגעתי הביתה היו צריכים לפוש כמה ימים רק מטלטולי הדרך מנסיעה שכזו.

בתקופה אחת כשלא היו קוביות סוכר לתה, באו אל הגר"ש היימן זצ"ל וביקשו שלפחות יתנו סוכר, ואמרו להם אז תשתו את הכוס תה עם תשובות רבי עקיבא איגר, והוא אמר זאת באמת ובכל הרצינות, כי התורה היתה שירת חייו ובפרט היה להוט אחר דברי הגרע"א.

הסיבה שבאמת הצליחו לחיות בכזו דחקות, ומכל מקום להיות מלא בשמחת החיים ללמוד במנוחת הנפש, אין זאת אלא מפני שחשבו יותר על תכלית

האדם, על החיים הנצחיים חיי הנשמה, ולא היו שקועים כ"כ בחומריות."

בשנת תרע"ז עלה לארץ ישראל ולמד בישיבת חברון בירושלים, ולאחר נישואיו החל לכהן כר"מ בישיבת 'תפארת ציון' בבני ברק, שם למדו אצלו רבים מגדולי התורה כמו מרן רבי חיים קנייבסקי, רבי נסים קרליץ זצ"ל, ועוד.

לימים ייסד יחד עם הרב שלמה יוסף כהנמן את 'ישיבת פוניבז' לצעירים, ועמד בראשה יחד עם מרן רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל.

סיפר בנו הגאון רבי אברהם יצחק שליט"א, מראשי ישיבת 'בית מדרש עליון': "לא יאומן כי יסופר, איך שכל תלמיד ותלמיד הרגיש אצלו כבנו אהוב ויחידו, וכפי שחז"ל דורשים על הפסוק 'ושננתם לבניך' אלו התלמידים, ואכן כך הרגישו כל תלמידיו שלמדו אצלו, שהם בבחינת 'בניו אהוביו'.

"ידוע היה שאאמו"ר היה מכיר כל תלמיד ותלמיד בפרטי פרטיות, והיה מתעניין בכל אחד ואחד, בין באשר להצלחתו בתורה ובין בענייניו האישיים. גם תלמידים אשר פגשם לאחר חמישים שנה, זכר אותם תמיד ודאג לשלומם.

הכבוד שהעניק לכל יצור אנוש עלי אדמות, מפליא כשהוא שזור בזכרון תלמידיו. כך סיפר אחד התלמידים: "לפני מספר שנים בודדות, נקלעתי לסיומו של אירוע מרכזי בירושלים, ראיתי כיצד נכנס הראש ישיבה למכוניתו. על הלון הרכב שהיה פתוח, צבאו המוני אנשים כדי להתברך מפיו. כשהתור המשיך מעבר לזמן הסביר, פנה הנהג אל ראש הישיבה כדי לבקש את רשותו לסגור את החלון ולהתחיל בנסיעה. ענה לו ראש הישיבה: 'לאנשים יש הרבה צרות, איך אפשר להתעלם מהם?' וכך המשיך עוד דקות ארוכות לשמוע את נאקת בני ישראל, ולברך כל אחד ואחד, משל היה בנו או תלמידו הקרוב."

במיוחד היה הכבוד המיוחד שהעניק ללומדי תורה שהיה לאין ערוך. כל אימת שראה ת"ח, ואפי' שהיה צעיר לימים, היה קם לפניו בכבוד

ובהכנעה מיוחדת. אירע פעם שהגיע לאחד הכינוסים התורניים, ובמהלך הכינוס הבחין בראש ישיבה צעיר עולה על שולחן הנשיאות, מיד קם ורוץ לכבודו והציע לו את כסאו לעין כל, אותו ת"ח התפלא על כך, אולם רבינו ענה לו בפשטות: 'אתה ראש ישיבה בישיבה גדולה ואני ראש ישיבה רק בישיבה קטנה...'.

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, זכה לקרבה מיוחדת ממרן ראש הישיבה זצ"ל, ובכל עת שעלה למעונו, היה ראש הישיבה נוטל את ידו של מו"ר שליט"א בחביבה גלויה, ואוחזה בידי הקדושות במשך שעה ארוכה. הקשר ביניהם חרג בהרבה מסתם שאלות ותשובות או אף הדרכה אישית. היה זה כמו קשר אישי, קשר משפחתי.

"היתה לי הזכות 'לעשות' לי את רבי מיכל יהודה לרב שירה לי את דרכי, סיפר מו"ר שליט"א; הייתי מתיעץ עמו על כל נושא, על זיכוי הרבים בנושאים הנוגעים לאלפי יהודים יקרים הקשורים עמנו וגם על נושאים אישיים 'קטנים' בדברים יומיומיים. על הכל הוא ענה, להכל הוא התייחס והשיב בהירות ומתוך כובד ראש אמיתי"

"רבי מיכל יהודה היה כמו משה רבינו, היתה לו אהבת ישראל - נכנס אצלו חסיד והוא היה מקבלו בדיוק כפי שהיה מקבל כל ליטאי, ספרדי, אדם עם - או בלי זקן. לכולם העניק את אותו החיוך, החיוך שלא השתנה אף פעם. זה מה שהיה כה מיוחד אצלו - כמו משה רבינו, שעליו כתוב 'והאיש משה ענו'. לראש הישיבה לא היה חיוך לעשירים וחיוך לעניים, או חיוך לבינוניים זה היה אותו חיוך."

"מי שנכנס אליו היה רואה את הקדושה על פניו, אומר מו"ר שליט"א. צריך היה לזכות לראות את אור הקדושה שלו, אני לא איש שרואה 'אורות' אבל קשה לי להסביר, יש דברים שאינם ניתנים להסבר."

"אורה של התורה הקדושה מיוחד במינו, האור הזה הוא מיוחד, לא כל אדם מסוגל לראותו, רבי מיכל כל כך אהב את התורה! הוא שאף ממנה לא רק את הטעם, הערבות והמתקנות, אלא גם את האור שבה."

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • +541141715555

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם